

kunsthall

extra
city

FAMILY FICTIONS

Beste bezoeker,

Van harte welkom in
Kunsthall Extra City.

Wij hechten veel belang aan heldere communicatie over de tentoonstellingen, onder andere met deze brochure, maar ook bijvoorbeeld met gratis rondleidingen.

We proberen zoveel mogelijk anderstalige video's en teksten in de tentoonstelling naar het Nederlands te vertalen. Vraag er gerust naar bij de onthaalmedewerker.

Aarzel ook niet de onthaalmedewerker aan te spreken als je suggesties hebt voor Kunsthall Extra City of vragen bij de kunstwerken.

Je kan ons daarnaast bereiken via mail (info@extracity.org) of telefoon (+32 3 677 16 55).

Geniet van je bezoek,

het team van Kunsthall Extra
City

An English version of the texts can be found at the back of this booklet

Kunsthall Extra City werkt met hedendaagse beeldende kunst die ons doet nadenken over actuele thema's in de stad van vandaag. Deze kunst prikkelt ons om de samenleving in verandering beter - of anders - te begrijpen. We stimuleren nieuwe verbanden tussen kunst, kunstenaars, onderzoekers en stadsbewoners en dragen bij aan een breder maatschappelijk draagvlak voor artistieke reflectie en verbeelding.

FAMILY FICTIONS

14.09 – 08.12.2019

met werk van åyr, Lucy Beech, Gluklya, Kalup Linzy,
Valérie Mannaerts, Sophie Nys, Alice Wong & Aryan
Javaherian

samengesteld door Laura Herman en Charlotte Van
Buylaere

Wat betekent familie vandaag? Familie, ooit beschouwd als hoeksteen van de samenleving en als voorwaarde voor onze identiteit, wordt steeds meer een product van onze eigen verbeelding. In de stad worden we teruggeworpen op onszelf en op de spontane banden die we met elkaar aangaan. We zijn wat dat betreft kinderen van deze tijd, pioniers. We moeten er zelf achter komen wat we nog familie kunnen noemen, en hoe we deze nieuwe banden – tijdelijk of duurzaam – vormgeven. Met vallen en opstaan ontdekken we welke hechting veilig is en hoe we tot stabiele sociale relaties komen.

‘Family Fictions’ brengt het begrip “familie” in de tentoonstellingsruimte om haar betekenis tegen het licht te houden, die voortdurend verandert onder invloed van schuivende culturele, sociale, politieke en economische structuren. De tentoonstelling wil verder kijken dan familie als het universeel en organiserend principe van elk aspect van dit leven. Zo lijkt een traditioneel familieconcept als het kerngezin (vader, moeder en kinderen) nog steeds bepaalde (achterhaalde?) sociale relaties te bevoorrechten en anderen uit te sluiten. Filosoof Michael Hardt omschrijft de familie dan ook als een “antisociaal mechanisme dat ons van anderen isoleert”. Zelfs in schijnbaar progressieve ideeën over andere mogelijke vormen van verwantschap schuilt nog steeds het gevaar dat ze gemodelleerd worden naar het traditionele sjabloon van “de familie”. Zo lijkt de “verrijking” van het vocabularium met begrippen zoals “plasmama”, “zorgouder”, “bonusoma” of “gekozen familie” alleen maar de norm te bevestigen. Loopt ons hedendaags

begrip van wat familie inhoudt achter op de realiteit, of ligt het aan ons gebrek aan verbeelding? De tentoonstelling wil de waarde van het gezin en de liefde in families niet relativiseren, laat staan minimaliseren, maar bevraagt de constructies zélf als de ideologische denkbeelden en de vanzelfsprekende entiteiten waarmee we nadenken over reproductie, burgerschap en samenleving.

‘Family Fictions’ verenigt kunstenaars die het concept van familie onderzoeken, destabiliseren of heruitvinden. De kunstenaars benaderen die constructie elk op hun manier als een fictie, vanuit de uitzondering, omdat de norm steeds meer mensen lijkt uit te sluiten. De groepstentoonstelling is gebaseerd op het uitgangspunt dat we liefde moeten durven loskoppelen van familie, om een sociaal terrein te heroveren voor “post-familiale verhoudingen”, om nieuwe vormen van verwantschap te verkennen. Daarvoor is bovendien een herziening nodig van de ons omringende werkelijkheid, want familie blijkt nog steeds de blauwdruk te zijn van onze wetgeving, media, technologie en infrastructuur, al komt daar stilaan verandering in. De tentoonstelling pleit voor een open geest tegenover “vreemdsoortigheid”, voor meer spontane affectieve relaties die uitnodigen tot experimenteren. Die relaties zijn nodig om een groeiend, steeds heterogener stedelijk weefsel te vormen en te begrijpen. Ze zijn nodig om je open te stellen voor een hedendaags begrip van liefde en zorg.

In deze brochure vind je meer informatie over elk kunstwerk. De tentoonstelling volgt geen vast parcours, daarom zijn de kunstenaars hier alfabetisch geordend. De nummers bij de kunstenaars op de volgende pagina's, komen overeen met de nummers op de labels in de tentoonstelling.

1. år

'Comfort Zone', (2015)

De kloof tussen de geleefde realiteit en het oerbeeld van de familie en de huiselijke ervaring wordt steeds groter. Dit beeld wordt hardnekkig in stand gehouden door Zweedse meubelgiganten, vastgoedwebsites en tech-bedrijven, maar overleeft ook door ons gebrek aan verbeelding. We weten niet hoe we onszelf in de wereld moeten plaatsen zonder terug te vallen op de veilige context van het familiale.

Het collectief år bestaat uit de architecten Fabrizio Ballabio, Alessandro Bava, Luis Ortega Govela en Octave Perrault. Hun installatie tematiseert de slaapkamer, de "comfort zone", als het symbolisch laatste bastion van weerstand tegen de veroveringsdrang van technologie en marktdenken. 'Comfort Zone' becommentarieert hoe het internet samen met deelplatforms als Airbnb ertoe hebben geleid dat bijna alles in de privésfeer wordt vermarkt.

De installatie is opgebouwd uit drie slaapkamers met slimme verlichting, uitnodigende dekbedden met slogans en muren in "de tot de meest productiviteit leidende kleuren van het jaar". In deze slaapkamers delen onbekenden tijdelijk met elkaar het bed, terwijl de kamers tegelijk als hub dienen voor druk virtueel verkeer. De grens tussen on- en offline vervaagt, waardoor er tussen de gebruikers interacties plaatsvinden die open en transparant zijn maar ook ongemakkelijk en confronterend. Het is vandaag niet meer de traditionele familie die ertoe doet, wel het individu als inzetbare eenheid: het profiel, de "avatar", de generator van persoonlijke data. Daar waar vroeger sterke arbeidskrachten en stabiele gezinnen de motor waren voor een groeiende economie, is dat vandaag vooral de informatie die uit digitale relaties wordt geput.

åyr, 'Comfort Zone', (2015), courtesy de kunstenaars

2. Lucy Beech

'Reproductive Exile', (2018)

Lucy Beech reflecteert in haar fictiefilm 'Reproductive Exile' op de toekomst van de voortplantingsindustrie, en hoe die de verhouding tussen het mannelijke en het vrouwelijke beïnvloedt. Het verhaal speelt zich af in een internationale privékliniek in een voormalig sanatorium in Tsjechië, waar het gebrek aan wetgeving rond reproductieve rechten een zekere vrijheid biedt aan ouders uit landen met juridische of economische restricties.

De film toont het eenzame, stigmatiserende maar ook mogelijk emanciperende parcours van Anna, een vrouw wiens voortplanting afhankelijk is van 'Eve' (een afkorting voor "Evatar"). Eve is een driedimensionaal kunstmatig model van het vrouwelijke voortplantingsstelsel dat dierlijke en mannelijke hormonen inzet voor geassisteerde voortplanting. Eve is als een soort

Lucy Beech, 'Reproductive Exile', (2018),
film still, courtesy de kunstenaar &
Lafayette Anticipations, Paris; De La Warr
Pavilion, Bexhill; Tramway, Glasgow

oervrouw, de moeder van alle toekomstige mensen, de kans op een gepersonaliseerde geneeskunde voor vrouwen. Naarmate Anna meer inzicht krijgt in het onvermogen van haar lichaam om zelf voortplantingshormonen aan te maken, raakt ze door Eve geobsedeerd. Ze vertrouwt blind op de medicijnen die Eve voorschrijft en die worden gemaakt met urine van zwangere paarden en vrouwen in de menopauze.

Eve symboliseert de beperkte aanwezigheid van het vrouwelijke lichaam in de geschiedenis van de voortplanting. Hierin primeert de mannelijke fertiliteit en is het vrouwelijke lichaam hooguit drager. Ook Anna lijkt verbannen (zie de “exile” in de titel) en vervreemd van haar eigen lichaam, de materiële werkelijkheid en haar eigen wil. Maar haar zoektocht toont ook de eindeloze mogelijkheden van reproductieve technieken en impliciet ook de impact daarvan op oeroude familiestructuren.

3. Gluklya

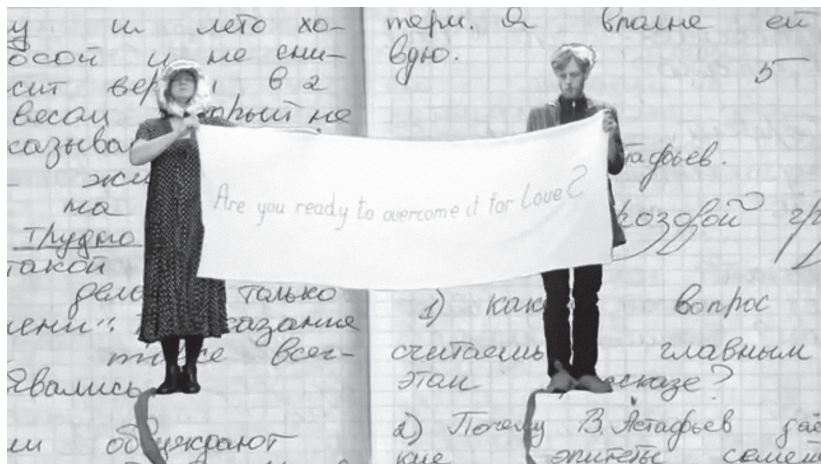
‘Utopian Unemployment Union’, (2012-)

Gluklya is medeoprichtster van het kunstenaarscollectief ‘The Factory of Found Clothes’. In haar participatieve projecten gebruikt ze kleding als instrument om verbanden te leggen tussen kunst en het dagelijkse leven. Ze zet kleding in als hulpmiddel om communicatie op gang te brengen met gemeenschappen buiten de kunstwereld. In haar project ‘Utopian Unemployment Union’ (2012-) stimuleert ze processen van zelforganisatie en ontmoetingen tussen verschillende sociale groepen die in de dagelijkse realiteit naast elkaar leven.

In oktober 2019 zal Gluklya een maand lang in Antwerpen verblijven. Tijdens haar residentie in AAIR zal ze in het kader van ‘Family Fictions’ een vijfdaagse workshop in Kunsthall Extra City begeleiden. Tijdens deze workshop gaat ze samen met de deelnemers op zoek naar nieuwe betekenissen voor het concept “familie”. Hoe kunnen we liefde, familiebanden en gekozen familie vandaag begrijpen? Kunnen we onze relatie herbekijken met andere elementen, zoals natuur, dieren en immateriële zaken als kleding of meubels?

- De workshop is gratis voor iedereen toegankelijk en zal plaatsvinden van dinsdag 22 tot zaterdag 26 oktober in Kunsthall Extra City. Deelnemers kunnen zich voor 16 oktober inschrijven via telefoon (+32 485 87 09 97) of e-mail (vanbuylaere.charlotte@gmail.com).
- Ook de bezoekers van de tentoonstelling mogen een kijkje nemen in de workshop en met Gluklya in gesprek gaan.

Gluklya's workshop is een samenwerking tussen Kunsthall Extra City, AAIR en CCQO (The Culture Commons Quest Office, Universiteit Antwerpen)

Gluklya, 'Sweet Katorga', (2014), film still, courtesy de kunstenaar en AKINCI gallery

4. Kalup Linzy

'Romantic Loner', (2012-2013)

Kalup Linzy, 'Romantic Loner (Kaye and Partner)' en 'Romantic Loner (Kalup and Kaye)', (2013), film stills, courtesy de kunstenaar en David Castillo Gallery

“Hoe kan je van iemand houden, als je niet van jezelf houdt?”. Die vraag wordt gesteld aan het begin van de film ‘Romantic Loner’ van Kalup Linzy. De film werkt als een soort beeldband; het is een aaneenschakeling van videoclipps bij het gelijknamige muziekalbum van de kunstenaar. De schijnbare onverenigbaarheid van queer liefde en normatieve familiewaarden wordt hier komisch in beeld gebracht.

Linzy staat bekend om zijn video’s die geïnspireerd zijn op klassieke sitcoms. Daarin vertolkt hij steeds alle personages uit het gezin. Op humoristische wijze levert hij commentaar op beladen thema’s als seksuele oriëntatie, genderidentiteit en ras, culturele of sociale achtergrond. In ‘Romantic Loner’ vertelt hij over de queeste van zijn alter ego Kaye, een kunstenaar op zoek naar zelfliefde. Via de vorm van het alter ego kan hij een verhaal vertellen dat even fluïde is als zijn eigen identiteit. Linzy bespeelt wel vaker de clichés van een traditionele zwarte Amerikaanse familie, en ook in dit werk verwijst hij naar zijn eigen achtergrond. We zien hem in de rol van bezorgde familieleden die hem alle geluk toewensen, maar die tegelijkertijd uitsluitend traditionele familiewaarden als referentie hanteren. Hij stelt dat een volledige aanvaarding van de eigen “zwaktes” een noodzakelijke voorwaarde is om echte, hechte en veilige relaties te kunnen aangaan. Linzy twijfelt luidop en maakt daardoor die twijfel toegankelijk voor zijn publiek. ‘Romantic Loner’ neemt je mee in een reeks gedachten, bespiegelingen en mijmeringen van iemand die, soms op herkenbare maar vooral vaak verrassende wijze, op zoek is naar liefde en zichzelf.

5. Valérie Mannaerts

‘M.M.’, (2019)

Kunnen we ons affectieve banden voorstellen met ontastbare wezens of voorwerpen?

Valérie Mannaerts maakt werk dat is opgebouwd uit objecten en materialen die niet op zichzelf staan, maar die vol van betekenis zijn en dynamische relaties met elkaar aangaan. Voor ‘Family Fictions’ realiseerde Mannaerts een nieuwe serie foto’s. De tien composities zijn gebaseerd op kledingstukken uit de garderobe van haar overleden vader. Mannaerts gebruikt de kracht en magie van het concrete en stoffelijke – jassen, vesten, dassen – om iets immaterieels uit te drukken, om vat te krijgen op een afwezigheid. Schijnbaar levenloze objecten worden in haar werk tot leven gewekt en vertellen iets over de manier waarop patronen en werkwijzen ingegeven worden door familie en geschiedenis.

In ‘Dressed: The Secret Life of Clothes’ schrijft Shahidha Bari: “Wat Barthes weet, is dat wij de lichamen zijn die onze ouders ons hebben gegeven, de wezens die ze van ons hebben gemaakt, dat ons hele leven een voortdurende, haperende poging is om het lot dat zij ons hebben overgedragen, om te buigen. (...) We kunnen hun spullen erven (...), maar die dingen suggereren nog meer hun ondoorgrondelijkheid. De kleren die onze ouders ooit droegen en achterlieten, wijzen ons op hun innerlijke leven; ze waren de onopvallende, altijd aanwezige metgezel van al hun ervaringen waar wij zelf geen deel van uitmaakten.”

Via de emotionele vaststelling van verlies, toont Mannaerts hoe een persoon een verzameling is van overgedragen handelingen, trekjes en gewoontes. Het werk is geen zelfportret in strikte zin, wel de weergave van een erfenis, van wat de kunstenaar meedraagt uit een relatie die niet langer is.

Valérie Mannaerts, 'M.M.', (2019), courtesy de kunstenaar en Bernier/Eliades Gallery

6. Sophie Nys

'Manikin', (2019)

Met het werk 'Manikin' toont Sophie Nys dat de familie als schijnbaar veilig gebied even vaak een kweekvijver van psychologisch geweld kan zijn. De vijf sculpturen lijken op stoelen, maar nodigen door hun – letterlijk en figuurlijk – onbehandeld karakter en ongemakkelijke plaatsing in de ruimte allerminst uit om op plaats te nemen. De titel van het werk refereert aan mannequins die het menselijk lichaam doorgaans onpersoonlijk en onwerkelijk representeren in een klinische setting.

Als functionele vorm met menselijke eigenschappen doen de sculpturen dienst als stand-ins voor familieleden, op zichzelf meestal onschuldig en onschadelijk maar onderhevig aan een complexe en beklemmende onderlinge dynamiek. Als passief-agressieve schimmen staan ze in de ruimte geplaatst, stilzwijgend en elkaar geen blik waardig gunnend. Erop gaan zitten kan de menselijkheid van de figuren smoren en de sculpturen herleiden tot louter functionele meubelstukken. Samen roepen de beelden een vermeend gevoel van vertrouwen in een familiale gemeenschap op. Ze bevestigen de "familie nexus", de onzichtbare band waaruit een zogenaamd gedeelde waarheid voortvloeit die binnen de eigen context krampachtig in stand wordt gehouden.

Sophie Nys, 'Manikin', (2019), courtesy de kunstenaar en Galerie Greta Meert, foto door Tom Callemin

7. Alice Wong & Aryan Javaherian

'Marriage Matters', (2019)

In 'Marriage Matters' laten Alice Wong en Aryan Javaherian zien hoe hedendaagse Chinese media actief een negatief beeld van jonge ongetrouwde vrouwen scheppen. De term "leftover women" ("overgebleven vrouwen") werd door de Chinese overheid in 2007 geïntroduceerd als reactie op het "overaanbod" aan mannen als gevolg van de eenkindpolitiek die de Volksrepubliek China in 1979 invoerde. Een groeiende groep hoogopgeleide vrouwen verkiest een onafhankelijk leven in plaats van zich te binden aan een dominante en vaak minder opgeleide man. Volgens de Chinese overheid, die traditionele familiewaarden centraal stelt, is dit een nefaste ontwikkeling, omdat ze ervan overtuigd is dat de afwezigheid

van een (huis)vrouw tot ontspoorde mannen leidt. Daarom moedigt ze vrouwen aan te trouwen voor hun vijfentwintigste. Zelden wordt een alleenstaande vrouw gezien als iemand die daar bewust voor kiest vanuit een positieve motivatie of overtuiging. Integendeel: een vrouw die voor een onafhankelijk leven kiest wordt beschouwd en gerepresenteerd als afwijkend;

als overschot, als onvolmaakt en uitgerangeerd. Zo censureert de overheid bijvoorbeeld het sexy imago van de “single lady” in Chinese televisie- en filmproducties.

De film van Wong en Javaherian is opgebouwd uit verschillende fragmenten. Die genereren vele perspectieven op de spreidstand tussen individuele vrije wil en maatschappelijke verwachting waarmee een opgeleide, alleenstaande vrouw uit de Chinese middenklasse wordt geconfronteerd.

Met dank aan Jonas Erslund (programmeur), Money Li (film researcher & content editor) en Minnie Kong (film researcher)

Alice Wong & Aryan Javaherian, 'Marriage Matters', (2019), screenshot van een interview met professionele matchmaker over de perceptie van de samenleving omtrent trouwen en screenshot van een interview met jonge Chinese vrouw over de media om haar heen, film stills, courtesy de kunstenaars

Dear visitor,

Welcome to Kunsthall Extra City.

We are highly committed to ensuring our communication with respect to exhibitions is clear, by means of free guided tours and documentation such as this brochure.

Please don't hesitate to approach our receptionist should you have any questions regarding the exhibition. Alternatively you can contact us by email (info@extracity.org) or phone (+32 3 677 16 55).

Enjoy your visit,

the team of Kunsthall Extra City

Kunsthall Extra City works with art that encourages us to reflect on contemporary urban topics. Art stimulates us to understand our changing society better - or differently. We stimulate new links between art, artists, researchers, and city dwellers and contribute to a broader public platform for artistic reflection and imagination.

FAMILY FICTIONS

14.09 – 08.12.2019

with works by Åyr, Lucy Beech,
Gluklya, Kalup Linzy, Valérie
Mannaerts, Sophie Nys, Alice
Wong & Aryan Javaherian
curated by Laura Herman and
Charlotte Van Buylaere

What is the significance of family today? Once viewed as the cornerstone of society and vital to our identity, the concept of family is increasingly becoming a product of our own imagination. In the city we focus our attentions inwards and on the spontaneous connections we establish with others. In this regard we are children of our time, pioneers. Now it's up to us to decide who we count as our family and how we shape these new connections, temporary or long-lasting as they may be. By trial and error we discover which attachments are safe and how we might achieve stable social relations.

'Family fictions' brings the notion of family into the exhibition space in order to study its meaning, which continues to change under the influence of shifting cultural, social, political and economic structures. The exhibition seeks to look beyond family as the universal and organising principle of every aspect of our lives. The traditional concept of a nuclear family (father, mother and children) would seem to prioritise certain (outdated?) social relations and exclude others. In this light, philosopher Michael Hardt describes the family as an "anti-social mechanism that isolates us from others". Even with ostensibly progressive ideas about other possible forms of relationship there is still the danger that they are modelled on the traditional family template. The "enrichment" of our vocabulary with terms such as "extra mom", "care parent", "bonus grandma" and "chosen family" could in

this way risk reinforcing the norm. Is our contemporary understanding of what family entails lagging behind the reality, or are we simply lacking imagination? This exhibition seeks not to relativise the value of family and familial love, let alone downplay it, but rather to question these constructs themselves as the ideological concepts and assumptions that form the basis for our thinking about reproduction, citizenship and society.

'Family Fictions' brings together artists who seek to investigate, destabilise or reinvent the concept of family. In their own ways, the artists approach this construct as a fiction, based on the exception, because the norm seems increasingly exclusive to many people. The point of departure for this group exhibition is the idea that we should dare to separate love and family, to reclaim a social territory for "post-familial relations", to explore new ways of relating to one another. To do so we have to re-evaluate the reality that surrounds us, since family still seems to be the blueprint on which our legislation, media, technology and infrastructure is based, even if this is slowly changing. The exhibition encourages an open mindset with respect to heterogeneity, more spontaneous emotional relationships that encourage experimentation. These relationships are necessary if we are to shape and understand our growing and increasingly heterogeneous urban fabric. If we are to open ourselves up to a contemporary understanding of love and care.

For your convenience, please find in the following pages the artists presented in alphabetical order and numbered; the numbers correspond to those on the exhibition labels, so you can easily find information on every artwork.

1. åyr

'Comfort Zone', (2015)

There is a growing disparity between the reality of our lives and the age-old image of domestic family life. This image is perpetuated by Swedish furniture giants, real estate websites and tech companies, but its persistence is also due in part to a lack of imagination. We struggle to grasp our place in the world without falling back on the safe context of the family.

The collective åyr is made up of the architects Fabrizio Ballabio, Alessandro Bava, Luis Ortega Goveia and Octave Perrault. Their installation centres on the bedroom, a literal 'comfort zone', as the symbolic last bastion of resistance against the dominating forces of technology and commercialism. 'Comfort Zone' comments on how the internet, together with sharing platforms such as Airbnb, has led almost every aspect of our private lives to be marketed.

The installation comprises three bedrooms complete with smart lighting, inviting bedding emblazoned with slogans and walls painted in 'the year's most productivity-boosting colours'. These bedrooms are shared temporarily by strangers, while also serving as a bustling virtual hub. The boundary between online and offline is blurred, such that the interactions take place between the users are open and transparent and yet uncomfortable and confronting. Today the world revolves not around the family but rather the individual as an exploitable entity: the profile, the avatar, the generator of personal data. Whereas strong labour forces and stable families used to be what drove a growing economy, today our economies are driven primarily by the information extracted from digital relationships.

2. Lucy Beech

'Reproductive Exile', (2018)

In her fictional film 'Reproductive Exile' Lucy Beech reflects on the future of the reproductive industry and how it may influence the relationship between the masculine and the feminine. The story is set in an international private clinic in a former sanatorium in the Czech Republic, where the lack of legislation surrounding reproductive rights grants a certain freedom to prospective parents from countries with legal or economic restrictions.

The film shows the lonely, stigmatising yet potentially emancipatory journey of Anna, a woman who is putting her reproductive hopes in 'Eve' (an abbreviation of 'Avatar'). Eve is a three-dimensional representation of the female reproductive system, which uses hormones – from animals and human males – to assist in reproduction. Eve is a sort of ur-woman: she is the mother of all future people and offers women the opportunity of personalised medical care. The more insight Anna gains into her body's inability to create reproductive hormones itself, the more she becomes obsessed by Eve. She blindly trusts the medicines prescribed by Eve, which are made from the urine of pregnant horses and menopausal women.

Eve symbolises the absence of the female body in the history of reproduction. Male fertility has dominated this story, the female body deemed no more than a carrier. Anna, too, seems banished (hence the title) and alienated from her own body, from her physical reality and her own will. However, her quest also serves to show the endless possibilities of reproductive techniques and, by implication, their impact on age-old family structures.

3. Gluklya

'Utopian Unemployment Union', (2012-)

Gluklya is a co-founder of the artist collective 'The Factory of Found Clothes'. In her participative projects she uses clothing as a tool for drawing parallels between art and daily life. Clothing thus becomes an aid in facilitating communication with communities outside the art world. In her project 'Utopian Unemployment Union' (2012-) she encourages self-organisation and the mixing of different social groups who usually wouldn't come into contact with each other.

In October 2019 Gluklya will spend a month in Antwerp. During her AAIR residency she will give a five-day workshop at Kunsthall Extra City as part of 'Family Fictions'. During this workshop she will invite participants to join her in search of new meanings for the concept of "family". In what ways can we come to understand love, family ties and chosen family in the society of today? Can we rethink our relationships with nature, animals and material possessions such as clothing and furniture?

→ The workshop is free for everyone and will take place from Tuesday 22 to Saturday 26 October at Kunsthall Extra City. If you're interested, please register before 16 October by sending us an email (vanbuylaere.charlotte@gmail.com) or giving us a call (+32 485 87 09 97).

→ Exhibition visitors can also come and sit in on the workshop for a while and enter into discussion with Gluklya.

Gluklya's workshop is a collaboration between Kunsthall Extra City, AAIR and CCQO (The Culture Commons Quest Office, University of Antwerp)

4. Kalup Linzy

'Romantic Loner', (2012-2013)

"How can you love someone if you don't love yourself?" This is the question asked at the beginning of the film 'Romantic Loner' by Kalup Linzy. The film runs like a sort of visual conveyor belt, a sequence of music videos to accompany the artist's album of the same name. The apparent irreconcilability of queer love and normative family values is conveyed humorously in video form.

Linzy is known for his videos inspired by classic sitcoms. In these he plays all the characters from the fictive families. With characteristic humour he provides a commentary on politically-charged themes such as sexual orientation, gender identity, race, and cultural and social backgrounds. In 'Romantic Loner' he tells the story of his artist alter ego Kaye's quest for self-love. Through Kaye he tells a story that is as fluid as his own identity. Linzy often plays with the clichés of the traditional black American family; in this film, too, he refers to his own background. We see him in the role of concerned family members who wish him every happiness but always in the context of traditional family values. He asserts that a full acceptance of one's own "weaknesses" is a necessary precondition for entering into real, close and safe relationships. Linzy hesitates out loud and thus makes this doubt accessible to the viewer. 'Romantic Loner' guides the viewer through a series of thoughts, reflections and reveries of a person who, in sometimes relatable but often surprising ways, is seeking to find love and himself.

5. Valérie Mannaerts
'M.M.', (2019)

Can we imagine having emotional relationships with objects or intangible beings?

Valérie Mannaerts makes works composed of various objects and materials, which she charges with meaning. Rather than standing alone, her works enter into dynamic relationships with each other. For 'Family Fictions', Mannaerts realised a new series of photos. These ten compositions are based on items of clothing from the wardrobe of her late father. Mannaerts uses material objects – jackets, blazers, ties – to express something immaterial, to get to grips with the immaterial, with absence. In her work, life is breathed into ostensibly lifeless objects. These objects in turn tell us something about the way in which patterns and ways of working stem from our (family) history.

In 'Dressed: The Secret Life of Clothes' Shahidha Bari writes: "What Barthes knows is that we are the bodies our parents give and the beings they make us, that our whole lives are continuous, faltering attempts to reshape the fates they consign to us. (...) We can inherit their things (...), but those things only suggest their inscrutability even more (...). The clothes that our parents once wore and leave behind alert us to their interior life, the unseen, ever-present companion to all their experiences, of which we can have no part."

Through the emotional acknowledgement of loss, Mannaerts shows how a person is effectively a collection of transferred actions, traits and habits. Her work is not a self-portrait in the strict sense of the word but a representation of a legacy, of what the artist still carries with her from a relationship that is no longer present.

6. Sophie Nys
'Manikin', (2019)

With her work 'Manikin', Sophie Nys shows that the apparently safe space of the family can just as often be a breeding ground for psychological violence. The five sculptures look like chairs, but their raw character and awkward placement in the space make them decidedly unappealing as a seating option. The title of the work refers to mannequins, which are usually impersonal and unrealistic in their representation of the human body.

As functional forms with human characteristics, the sculptures – more or less innocent and harmless in and of themselves – serve as stand-ins for family members, subject to a complex and limiting mutual dynamic. They are placed in the space like passive-aggressive spectres, silent and avoiding each other's gaze. To sit on them is possibly to smother the humanity of the figures and to reduce the sculptures to purely functional items of furniture. Together the sculptures evoke a supposed sense of trust in the family unit. They reinforce the "family nexus", the invisible connection through which a so-called shared truth arises that is rigidly maintained within its own context.

7. Alice Wong & Aryan Javaherian

'Marriage Matters', (2019)

In 'Marriage Matters', Alice Wong and Aryan Javaherian observe how the Chinese media actively creates a negative image of young unmarried women. The term "leftover women" was introduced by the Chinese government in 2007 as a reaction to the "overabundance" of men resulting from the one-child policy put in place by the People's Republic of China in 1979. There is a growing group of women who are opting for an independent lifestyle and refusing to be tied down to a dominant and often less intelligent man. According to the Chinese government, which deems traditional family values to be of central importance, this is a damaging development, as it believes that the absence of a (house)wife leads men to go off the rails. As such, the government encourages women to marry before the age of 25. Rarely is a single woman seen as someone who has made the conscious choice to be such based on a positive motivation or conviction. Quite the contrary, in fact: a woman who opts for an independent lifestyle is viewed and represented as a deviant – redundant, incomplete, spent. The government censors instances where a single woman might appear sexy in Chinese television and film productions.

The film by Wong and Javaherian is composed of various clips. It generates many different perspectives on the disparity between the free will of the individual and the societal expectations with which educated single women of the Chinese middle class must contend.

Thanks to Jonas Erslund (programmer), Money Li (film researcher & content editor) and Minnie Kong (film researcher)

KUNSTHAL EXTRA CITY STAF / STAFF

algemeen directeur / general
director Adinda Van Geystelen
communicatie / communication Lotte
De Voeght
bemiddeling / mediation Ine Vermeulen
productie / production Eline Verstegen
financiën / finances Tijs Lammar
assistentie / assistance Joke Desmet
techniek / technician Gary Ledington
stagiaires / interns Roxanne Lieckens,
Sofie Todts

Eikelstraat 29 / 2600 Antwerpen
do - za / Thu - Sat 13:00-18:00
zo / Sun, 11:00-18:00
TICKET € 5/3/1/0
www.extracity.org

FREELANCE MEDEWERKERS /
COLLABORATORS

installatieteam / installation team
Winnie Claessens, Oscar Hugal, Johann
Kauth
vormgever / graphic designer Jef
Cuypers
website Studio RGB
gidsen / guides Manon Bolssens, Eléa De
Winter, Pieter Jennes, Roxanne Lieckens,
Alan Özdemir, Eva Soenens, Sofie Todts
fotografen / photographers Mark
Rietveld, Tomas Uyttendaele
Extra FIKA Café Annelies Wuyts, Sofie
Wuyts

BROCHURE

teksten / texts Laura Herman, Charlotte
Van Buylaere
redactie / editing Lotte De Voeght
proeflezing en vertaling Engels /
proofreading and translation English
Jonathan Beaton
vormgeving / graphic design Jef
Cuypers

MET DANK AAN / THANKS TO

De Raad van Bestuur van Kunsthall Extra City /
the Board of Kunsthall Extra City
De kunstenaars en de medewerkers aan de
tentoonstelling / the artists and contributors
to the exhibition
AAIR, AKINCI Gallery, Bernier/Eliades
Gallery, David Castillo Gallery, Pierre Coric,
Lieven De Maeyer, Sofie Dhaenens, Greta
Meert Gallery, Pedro Ramos

ACTIVITEITEN / ACTIVITIES 'FAMILY FICTIONS'

GRATIS RONDLEIDINGEN OP ZONDAG /
FREE GUIDED TOURS ON SUNDAY

om de twee weken op / every two weeks on:
22.09, 06.10, 20.10, 03.11, 17.11 & 01.12, 14:00-15:00
gratis bij aankoop van een toegangsticket /
free tour with purchase of an entry ticket

laat je rondleiding voorafgaan door een brunch buffet
in het Extra FIKA Café / combine your guided tour with a
brunch in the Extra FIKA Café

inschrijvingen / subscriptions via www.extracity.org

WORKSHOP GLUKLYA 'UTOPIAN UNEMPLOYMENT UNION'
22 - 26.10, 13:00-21:00

FILMPROGRAMMA / FILM PROGRAMME 'FAMILY FICTIONS'
samengesteld door / curated by Rob Jacobs & Anne Reijniers
07.11, 19:30-22:00

